

בעזה"ש"ת

קונטרס

# נועם התורה

פרשת צו - שבת הגדול

לפתוח ולהלהיב הלבבות  
לאהבה וליראה את ה'  
מתוך שיחותיו של

מוריננו הגה"צ רבי נחמן בידרמן שליט"א



- גליון קצה -

ברוקלין ניו יארק יצ"ו - תשפ"ה לפ"ק

כל הזכויות שמורות  
להערות והארות: 718-259-5435

נערך ונסדר ע"י:

**ישר**  
Publishing & Production  
718.484.2189

## פרשת צו

**העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת - ונשלמה פרים שפתינו**

**זאת** תורת העולה היא העולה וגו', בספר תורת החיד"א בפרשתן (פני דוד ויקרא אות ב) הביא קושיית המפרשים דאשכחן בגמ' (שבת יב, ב) רבי ישמעאל קרא והטה וכתב על פנקסו, אני ישמעאל בן אלישע קראתי והטיתי נר בשבת, לכשיבנה ביהמ"ק אביא חטאת שמנה. ואמאי הוצרך לזה, והרי אחז"ל בסוף מנחות כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת וכו'. והוה ל"י לפטור עצמו בלימוד בתורת החטאת, ותי' דהקורא בתורה חשוב כקרבן כלפי חלק גבוה, אבל כלפי חלק הכהנים אינו מועיל הקריאה. והרי קי"ל (פסחים נט, ב) כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים, ולכן צריך להקריב בפועל בעבור חלק הכהנים. ועוד תירצו, דהן אמת שהקורא בתורת הקרבנות כאילו הקריבם בפועל, אבל אינו נחשב שהקריב מן המובחר וחלב מריאים, ורבי ישמעאל במידת חסידות נקט, ורשם שיביא חטאת שמנה.

**והנפק"מ** בין שני התירוצים לקרבן עולה דכולה כליל לה', דלתירוץ הראשון הקורא בתורת עולה הרי"ז חשוב ממש כאילו הקריב בפועל, דכיון דלית בה חלק הכהנים א"כ הקריאה עולה לחלק גבוה ואי"צ להקריב בפועל, אבל להתירוץ השני אין לחלק בין עולה לשאר קרבנות, ובכולהו נאמר שע"י הלימוד לא נחשב לו כהקריב מצוה מן המובחר. [ולפי תי' א' מפרש הפסוק כאן 'זאת תורת העולה', שהעוסק בתורת עולה הוי כמקריב עולה, ולא תאמר שאינו מן המובחר, אלא 'הוא העולה' כמות שהוא, וכמו שמקריב בפועל, כיון שכולה לגבוה, ולא חלק הכהנים]א.

---

א. ובזה מיישב החיד"א, דהנה הטור (או"ח סי' א) כתב דיקרא פרשת עולה ואח"כ פרשת חטאת, והקשה המג"א (שם סק"ח) דהו"ל לקרות פ' חטאת קודם, שהרי

והנה בגמ' (וימא פ, א) משמע כתירוץ א' שאינו יוצא בלימוד תורת הקרבן, דא"ר אלעזר האוכל חלק בזמן הזה צריך שיכתוב לו שיעור, ופירש"י שמא יבנה ביהמ"ק בימיו ויתחדש בי"ד ותתחדש הלכה וכו', הרי דאמרו צריך שיכתוב לו שיעור, ולא ממידת חסידות. ומצד שני בגמ' (ב"ק עח, ב) בעי רבא הרי עלי עולה והפריש שור, ובא אחר וגנבו, מי פטר גנב נפשיה בכבש לרבנן בעולת העוף לראב"ע, דתנן הרי עלי עולה יביא כבש, ראב"ע אומר יביא תור או בן יונה, מאי מי אמרינן שם עולה קביל עילויה, או דלמא מצי א"ל אנא מצוה מן המוכחר בעינא למיעבד. והדר פשטה דפטר נפשיה בכבש או בעוף, עי"ש. וא"כ גם לימוד בתורת הקרבן אשר נחשב כאילו הקריבו לא גרע מעולת העוף לראב"ע שיוצא בזה יד"ח עולה. וההקרה בפועל אינה אלא מצוה מן המוכחר.

ויש לומר ששני השיטות הנ"ל, פליגי בה ריש לקיש ורבא בשלהי גמ' מנחות שם, דא"ר לקיש מאי דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת וגו', כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה ומנחה וכו', אמר רבי יצחק מאי דכתיב זאת תורת החטאת, רבא אמר התם כל העוסק בתורה אינו צריך לא חטאת ולא עולה וכו', ונמצא דסבר רבא שע"י עסק התורה נפטר לגמרי מקרבנו, משא"כ לרבי יצחק ור"ל הרי"ז רק כאילו הקריב ולא בפועל ממש.

**אבל** האמת יורה דרכו, ויש לומר אלו ואלו דא"ח, מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי, דהנה בגמ' (כריתות כה, א) מבואר דאשם תלוי בא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת, [חילול שבת וכדו'], ואינו מכפר כפרה גמורה, והטעם דמייתי אשם תלוי מקמי דמתיידע ליה, להגן עליו מן היסורים, דהתורה חסה על גופן של ישראל, ושנתוודע לו חייב להביא

---

חטאות קודמות לעולה, בסדר הקרבתם. ולהנ"ל ניחא, משום שכפרת העולה בקריאתה יותר מועילה כפרתה מקריאת החטאת, כיון שאין בעולה חלק הכהנים ולכן קודמת לה, וזה"פ הכתוב 'זאת התורה', כלומר אם תקרא בתורת הקרבנות, אז 'הוא העולה', שהעולה קודמת בלימוד מאחר שמכפרת יותר, ולכן הסדר בפסוק זה הוא 'לעולה למנחה ולחטאת', העולה קודם בקריאה.

קרבן חטאת ע"ש, ועד"ז יש לבאר ענין כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה וכו', ולכאור' צ"ע הלשון כאילו הקריב, האם באמת נחשב לו שהקריב עולה או חטאת וכדו' ע"י עסק התורה, או לא כי באמת הרי לא הקריב, ומה שייך הלשון כאילו הקריב.

וי"ל בזה שלאחר חורבן ביהמ"ק שאין אנו יכולים להקריב את קרבנות חובותינו, נתחדש לנו בפסוק זאת התורה לעולה וגו', כי לעת עתה יוכל לצאת יד"ח הקרבן ע"י עסק התורה, כדי להגן עליו מן היסורים בנתיים עד שיבנה ביהמ"ק, ואז נקריב את כל קרבנות חובותינו, וכמו קרבן אשם תלוי שלכתחלה נקרב על דרך זה של ספק עד שיתוודע לו חטאתו, ולהגן עליו בנתיים, כן הוא הדבר הזה היום בכל הקרבנות כולם, כי הלא בודאי בזמן שביהמ"ק היה קיים מי שחייב להביא קרבן א"א לצאת יד"ח בקריאת הפרשה כלל, ואינה מועלת רק בזמה"ז בנתיים עד שיבנה ביהמ"ק בב"א ולהגן עליו.

ובזה יבואר סדר תפלותינו בכל יום, בבקשת רצה ה"א בעמך ישראל וגו' והשב את העבודה וכו', שמבקשים בזאת שיתקבלו תפלותינו לרחמים במקום קרבן התמיד, כאילו הקרבנוהו במועדו וכהלכתו, אבל

ג. עוד יתיישב בזה קו' האחרונים שהקשו איך נוכל לעתיד לבוא להתחיל בהקרבת הקרבנות, שהרי היא נעשית ע"י כהן משוח לכהונה, ואחד מהלכות משיחת הכהן נעשית ע"י שמקריב פר כהן המשיח, והרי קי"ל (פסחים נח, ב) שאסור להקריב שום קרבן קודם הקרבת התמיד, כדילפינן מקרא 'היא העולה', עולה ראשונה, וכיון שאינו יכול להקריב פר כהן משיח קודם התמיד, אין לנו כהן משוח שיקריב קרבן התמיד, וכן קרבן מנחת חינוך ביהמ"ק א"א להקריב, [ויש בזה כמה תירוצים באחרונים], ולהג"ל י"ל שכיון שאינו יכול להקריב שום קרבן עכשיו יוכל לעסוק בתורת קרבן התמיד ובתורת קרבן חינוך, ובליט ברירה הוא מועיל כהקריב ממש, ואח"כ יוכל להקריב פר הכהן, ותיכף להקריב בפועל ממש קרבן התמיד וקרבן חינוך, שהרי לא נפטר מהקרבתם. ולפי"ז מדויק יפה בפסוק 'זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם' ולמילואים, שהרי מפסוק זה נלמד דהעוסק בהם הוי כאילו הקריב, ורש"י פי' על 'ולמילואים' ליום חינוך לכהונה, וצ"ב שהרי קרבן המילואים הוא ביום החינוך דייקא שאז מקריבים בפועל ממש, ומאי שייך בזה 'כאילו הקריב קרבן המילואים', ולהג"ל א"ש, שביום החינוך לכהונה גופא צריכים אנו לכאילו הקרבנו, ורק כך אפשר לחנך לכהונה.

## נועם התורה

תיכף מסיים הברכה, ותחזנה במהרה עינינו בשובך וכו', פי' שנזכה מיד לבנין ביהמ"ק ואז נקריב קרבן התמיד של זה התפלה בפועל ממש, ולא נצא יד"ח בנשלמה פרים שפתינו, דזהו רק לבנתיים להגן עלינו תקנו תפלות כנגד תמידין.

---

ג. אכן מדוע צריך גם ענין של עוסק בתורה כהקרבת הקרבנות, וגם ענין של תפלה שהוא במקום הקרבן, (עי' כסא דוד להחיד"א אות כב שהקשה כן). וי"ל שא' מהם לכפר על השגגות וא' מהם על הזדונות, או י"ל שכיון שלנשים ליכא מצות תלמוד תורה, ואיך ישולם פרים שפתותיהם, לכן תיקנו ג"כ ע"י תפלה.

## שבת הגדול

### כי יום זה גדול וקדוש - מעלת וקדושת שבת הגדול

השבת שקודם חג הפסח נקראת שבת הגדול, ובאמת כל שבת היא שבת הגדול, כמ"ש בנוסח 'רצה' יום השביעי השבת הגדול והקדוש הזה, כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבת בו ולנוח בו באהבה כמצות רצונך וכו'. ומ"מ שבת זו מעולה ביותר שנקראת בתואר 'שבת הגדול', ויש כמה וכמה טעמים לכך. והטעם הפשוט הוא הטעם המובא בטור (או"ח סי' תל) וז"ל, שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, והטעם לפי שנעשה בו נס גדול, שפסח מצרים מקחו בעשור כדכתיב 'בעשור לחודש הזה ויקחו להם שה לבית אבות שה לבית', ופסח שיצאו ישראל ממצרים היה ביום ה' כדאיתא בסדר עולם, ונמצא שעשירי בחודש היה שבת, ולקחו להם כל אחד שה לפסחו וקשר אותו בכרעי מטתו, ושאלום המצריים למה זה לכם, והשיבו לשחטו לשם פסח במצות השם עלינו, והיו שיניהם קהות על ששוחטין את אלהיהן, ולא היו רשאים לומר להם דבר, ועל שם אותו הנס קורין אותו שבת הגדול.

**ובתום'** (שבת פז, ב ד"ה ואותו היום) כ' עוד טעם שקורין אותו שבת הגדול, לפי שנעשה בו נס גדול, כדאמרינן במדרש (פס"ד פ"א סי' ה, ותנחומא פ' בא) כשלקחו פסחיהם באותה שבת, נתקבצו בכורות אומות העולם אצל ישראל, ושאלום למה היו עושין כך, אמרו להן זבח פסח לה' שיהרוג בכורי מצרים, הלכו אצל אבותיהם ואל פרעה לבקש ממנו שישלחו ישראל ולא רצו, ועשו בכורות מלחמה והרגו מהן הרבה, הה"ד למכה מצרים בבכוריהם. וכענין שנאמר (ישעי' יט, ב) 'וסכסכתי מצרים במצרים ונלחמו איש באחיו', ע"כ. ובאמת לפי הטעמים הללו, הרי לא רק י' בניסן הי' הנס הגדול, אלא הנס היה הולך ונמשך עד לט"ו בניסן, וא"כ כל הימים שבנתיים נקראים 'ימים גדולים' והבן, ועי' ב"י שם.

וי"ל עוד טעם בדבר, דהנה אי' בזוה"ק (פ' יתרו פח, א) דכל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, שהשבת קודש הוא מקור כל ההשפעות טובות שנשפע בשבוע שאחריו, וא"כ קדושת היו"ט של חג הפסח מתנוצץ כבר בשבת זו, וממנו מתעוררים ונשפעים כל הכוחות והאורות של חג הפסח. והנה גם פסח נקרא בשם שבת, כמ"ש (ויקרא כג, טו) 'וספרתם לכם ממחרת השבת', שהצדוקים טעו לומר שהכוונה על שבת בראשית, אבל קבלת חז"ל דממחרת השבת היינו יו"ט ראשון של פסח ששובתין בו ממלאכה (מנחות סה, א). והנה איתא בכתבי האריז"ל (שעה"כ דרושי הפסח דרוש ג) שבלי"ל הפסח יש מעלה יותר משאר יו"ט ושבתות, כי ביו"ט ובשבת קודש העילוי הוא בהדרגה ובכל תפלה עולה מדרגה א', והכל מתעלה יותר ויותר עד זמן רעוא דרעוין שאז הזמן הוא הנעלה ביותר, כדאי' בזוה"ק (פ' יתרו פח, ב), אך בלי"ל פסח הכל מתעלה בדרך דילוג שלא בהדרגה, שעל כן נקרא בשם חג הפסח כי פסח ה', כי כל האורות מתגלים בפעם א' בדילוג וקפיצה, וכל נשמות ישראל מתעלים שלא בהדרגה למעלה הגבוהה ביותר, ועל כן אומרים הלל כבר בתחילת הלילה, אע"פ שלא מצינו בשום מקום לומר הלל בלילה, כי לילה כיום יאיר, ע"כ.

ויש להתבונן דאם כן שחג הפסח הוא יותר נעלה משבת קודש, איך השבת יכולה להוציא דבר שאין בו, ואיך יושפע משבת קודש ההשפעות טובות של חג הפסח, הלא דיו לבא מן הדין להיות כנידון, ובהכרח שכדי שהשבת תעורר ותוציא את האורות של חג הפסח, צריכה השבת הזו להיות שבת גדולה מאוד, יותר משאר השבתות וימים טובים, ועל כן נקראת שבת הגדולה.

---

ד. אי' בספה"ק בני יששכר (מאמרי חודש ניסן ג, ב) שהביא בשם ספר שמן המור, שא' מהטעמים לכך ששבת קודם חג הפסח נקרא בשם שבת הגדול, לפי שהצדוקים היו אומרים שמ"ש ממחרת השבת תספרו חמשים יום, היינו ממחרת שבת ממש, וכדי לפרסם הדבר ולהוציא מלב המינים, עשו חכמים זאת להיכר וקבעו שהשבת שלפני הפסח נקראת שבת הגדול, מכלל דאיכא קטן, וכדי להבדיל מיו"ט ראשון של פסח שגם נקראת בשם שבת, אך היא שבת הקטן, כי יו"ט ראשון של פסח הוא שבת קטן לעומת שבת בראשית, כי שביתו הוא קטן משביתת יום השבת.



## שבת הגדול

ז

ועוד טעם י"ל לכך שהשבת נקראת בשם שבת הגדול, כי הנה בתוה"ק יש ב' טעמים למצות שבת, בלוחות הראשונות נאמר (שמות כ, ט) 'זכור את יום השבת לקדשו וגו'', כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר במ וינח ביום השביעי, על כן ברוך ה' את יום השבת ויקדשהו'. ובלוחות שניות נאמר (דברים ה, יב) שמור את יום השבת לקדשו וגו', וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויוציאך ה' אלקיך משם ביד חזקה ובזרוע נטויה, על כן צוך ה' אלקיך לעשות את יום השבת'. ולכן אומרים בנוסח הקידוש, גם זכרון למעשה בראשית וגם זכר ליציאת מצרים. ואמנם עד לאותה השבת שמרו ישראל את השבת רק זכר למעשה בראשית, ובאותה שבת כשעשו בני ישראל 'קידוש' במצרים אמרו לראשונה 'זכר ליציאת מצרים', כי כבר ידעו והאמינו שהם עומדים לצאת ממצרים, ועל כן נקראת השבת הזאת שבת הגדול, כי בשבת זו נשלמו ב' הטעמים לשמירת השבת.

ולטעמים אלו יונח שפיר השייכות של קריאת שבת הגדול בשבת שלפני הפסח, כיון שהם קשורים ושייכים לשבת דייקא, משא"כ לטעמים הנ"ל, דתוס' והטור, הרי תליא ביום י' ניסן שבו אירעו הניסים הגדולים, ומדוע תלו זאת בשבת, שאינו מוכרח שיחולו בו בניסן, וקראוהו שבת הגדול. אמנם י"ל דגם בזה לא תיקשי, שהכח של המסירות נפש, של כלל ישראל לקחת את תועבת מצרים ולקושרו וכו', וכן הכח של משכו ידיכם מע"ז ומהרע, זכו לזה מכח השבת קודש, שהשבת מאירה על כאו"א מישראל, ואפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו, ובשבת כל סטרא אחרא ומרעין בישין מתעברין מינה ולית שולטנא אחרא וכו', ושפיר נקראת השבת ע"ש הנס הגדול, (וע"ע בני יששכר מאמרי חודש ניסן מאמר ג).

---

וכתב ע"ז הרה"ק בעל בני יששכר, 'לדעתי הטעם זה הוא חשוב ודבר נחמד' (וע"ש עוד טעמים לזה). ואמנם להנ"ל י"ל שאין חג הפסח נקראת שבת הקטן אלא אדרבה מעלתה גדולה יותר ממעלת השבת, ושבת שקודם חג הפסח נקראת בשם שבת הגדול, משום שהיא באמת גדולה יותר משאר השבתות, וכוללת בתוכה כל ההשפעות הטובות של חג הפסח.

## נועם התורה

**ובאופן** נוסף בביאור שם שבת הגדול, כ' השפ"א (תרס"ד ד"ה שבת הגדול) על שם מצוה ראשונה שנצטוו בני ישראל, וכקטן שנעשה בר מצוה נקרא גדול, ועל כן נקרא שבת הגדול. (והוסיף שם עפ"י הזוה"ק שכשנעשה בר חיובא מקבל בחי' נפש, וכמו"כ באותה שבת זכו ישראל וקיבלו נפש, ונקראו גדולים ע"ש הארת הנפשות). ונמצא שבשבת זו אנו זוכים ונעשים 'בר מצוה' בקבלת עול תורה ומצוות, בגדר 'גדול' ומצווה ועושה. ובספה"ק אוהב ישראל (פ' ויצא ד"ה עוד ויקח) וכ"ה בישמח ישראל (לבדיקת חמץ) כ' לרמז על המשנה (רפ"ק דפסחים) אור לי"ד בודקין את החמץ לאור הנר, היינו כקטן שנעשה בן י"ג שנים שנעשה אז בר מצוה. כי בר"ח ניסן נעשה לידה חדשה ממש על כל הבריאה כולה, ויום לשנה תיחשב עד ליום י"ג ניסן. והעבודה היא 'משכו ידיכם מעבודה זרה', שהאדם צריך להאמין בעצמו שהוא 'גדול' ויש לו כוחות לעזוב לגמרי את כל הע"ז שבלב.

### בניסן עתידין להיגאל - כח שבת הגדול לקרב את הגאולה

**שבת** הגדול מעלתה גדולה עד מאוד, ויש בה כח של גאולה כי נשלם בו ב' שבתות שבחודש ניסן, ויבואר עפ"י מה דאי' בשם הרה"ק בעל חידושי הרי"ם זי"ע, שע"ז איתא בגמ' (שבת קיח, ב) אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין, דהיינו ב' השבתות הללו קודם חג הפסח, שבניסן עתידין להיגאל, וצריך כ"א לראות ולהכין א"ע להגאולה, ועכ"פ מצדו לא יהי' עיכוב. והנה בשנה הזאת כאשר חג הפסח חל בשבת קודש, הוא גם בחי' של ב' שבתות, כי הלא חג הפסח נקרא בשם שבת כמ"ש 'וספרתם לכם ממחרת השבת', ויש ביום זה צירוף של ב' שבתות, וכוחו גדול ומסוגל להיות מיד נגאלין, אכ"ר.

והנה באמת יל"ע מהו הענין של 'שתי שבתות' דייקא, ולמה הגאולה תלויה דוקא בשמירת ב' שבתות. וי"ל דהנה ידוע מ"ש הספה"ק שכל תכלית השבתות הם כדי להגיע ליום שכולו שבת לבחינה של לעתיד לבוא, שהרי שבת הוא מעין עוה"ב, והאור דלעת"ל, ואלף השביעי הוא יום שכולו שבת, כי יומו של הקב"ה הוא אלף שנה, ושית אלפי שנה הם ששת ימי המעשה, ובשית אלפי שנה יש אלף שבתות,

## שבת הגדול

ט

וכל שמירת אלף השבתות הללו הם להגיע לאלף השביעי, יום שכולו שבת, וא"כ נמצא שאיה"נ בכל שבת יש כח מיוחד ונפלא מאוד, אבל אי"ז כח עצמי שלו, אלא כח עילאי הכח של השבת של השי"ת, וא"כ גם השבת צריך להגיע לשבת שלפניו ושלאחריו, שהוא כח מקושר וארוך, עד שנשלמים כל האלף שבתות יחדיו, וא"כ שבת אחת בלא שבת אחרת אין לה כח, כי אם בהצטרפות והתקשרות לשבת אחרת, וכל שבת מוסיפה עוד אור ומתקרב עוד ליומו של הקב"ה. וזהו הכח של שתי שבתות, דזה מרמז על הקשר והשייכות של השבתות א' להשני, ועי"ז ממילא מיד נגאלין, כיון שמשלימין עד יומו של הקב"ה.

והנה כבר הקשו רבים דבירושלמי (תענית פ"א ה"א) איתא, אילו משמרין ישראל שבת אחת מיד הן נגאלין, וכן הוא במדרש (שמו"ר כב, יב). ולכאור' הוא סתירה למ"ש בגמ' הנ"ל דבעינן ב' שבתות. ולהנ"ל הענין מוכן היטב, דבאמת סגי בשבת אחת סגי כדי להיגאל, אבל שבת א' בפני עצמו אין לה כח זה, אלא רק בצירוף עוד שבת נוספת<sup>1</sup>.

וזהו ההסבר ששבת היא קדושת מעיין, כדברי הרה"ק הרבי ר"ב ממעזיבוז זי"ע המובא בבית אהרן (דף כד, א ודף קמד, א) והיה מרגלא בפומיה דק"ז הרה"ק הרמ"ם זי"ע לשנן ד"ת זה כמעט מידי שבת בשבתו, שהשבת היא מעין עולם הבא, שבת איז דער מעיין פון עוה"ב, שבת איז העכער פון עולם הבא, דשבת הוא גדול מעוה"ב, כי שבת היא המעיין שממנו ניקח העוה"ב, ומי שזוכה בודאי טועם טעם אמיתי תענוג גן עדן, ע"כ. ויש לפרש דמעלת המעיין הוא שהמים מקושרים ומחוברים למקור מים חיים, ואפי' שהמים יעלו הרים וירדו בקעות, אבל הם מחוברים לשורשם, ואם נפסק רגע א' המים שהולכים מכאן ולהלאה

---

ה. ואי"ז תואם כ"כ ליסוד הידוע שכ' האוה"ח הק' (פ' בראשית ד"ה ויכל אלקים ביום הששי) שכח השבת רק לששה ימים, והעולם אין בו כח לעמוד רק ששה ימים, ורק כאשר באה שבת קודש מתחדש בו כח ונשאר רשימו על ימות החול, וא"כ אין שום קשר ושייכות בין שבת לחברתה, אבל באמת זה חידוש של האוה"ח הק' בעצמו (וחוזר ע"ז כמה פעמים, בפרשת בראשית ב, ג ד"ה כי בו שבת, ובפרשת יתרו כ, יא ד"ה עוד ירצה, ובפרשת ויקהל לה, ב ד"ה ששת ימים תעשה) ולא מצאתי א' שאמר זאת לפניו.

## נועם התורה

י

אינם מעיין, וכן כל השבתות בשית אלפי שנין, הם קשר ישיר עד לשורש עד ליומו של הקב"ה, [קו ישיר אקספרס - בלי תחנות ביניים].

ולכן היו צדיקים שהי' צריך לשומרם בשבת קודש שלא יסחפו במעיין, כי נכספה וגם כלתה נפשם בתשוקה גדולה להתדבקות באור אין סוף ב"ה, משום שקדושת שבת גדולה ועצומה כ"כ, והוא מעיין מקושר שנמשך מהעוה"ב, ואם האדם מתדבק בו באמת ובחוזק, יכול להתדבק בו בקדושה זו שהוא אור דלעת"ל, ויכול להגיע לעולם הבא. וכידוע מהרה"ק המגיד מזלאטשוב זי"ע שהעמיד שומר ע"ז שבעת סעודה שלישית יזכירו ויעוררו באיזה דבר מעניני עוה"ז שלא ימשך לעוה"ב. ופ"א היה בעת סעודה שלישית יחידי בינו לבין עצמו, ולא היה מי שיזכירו בענין גופני, ונסתלק מזה העולם בגודל התשוקה וחזר לשורשו, (עי' מלכי בקודש תורת המגיד מזלאטשוב עמ' קפה).

והנה כאשר חג הפסח חל להיות בשבת, הרי יש לה קדושה בפני עצמה, ואי"צ לשבת שלפניה, ולמה נקראת שבת זו בשם שבת הגדול. ובע"כ צ"ל משום שגם כאשר חג הפסח חל בשבת ויש לה קדושת שבת מצד עצמה, מ"מ צריכה לשבת שלפניה, ורק בצירוף שניהם יחדיו, היינו השבת שקודם הפסח והשבת של חג הפסח, יש להם הכח של ב' שבתות. ולכן כל מעשה שבת כפולין כי כל שבת כלול מב' שבתות, ויה"ר שיהא מיד נגאלין כפשוטו ממש אנס"ו.